

burde råde over en stab af udmærkede foredragsholdere, som kunde rejse landet rundt og åbne øjnene på de uinteresserede, vise dem, hvad vi vil og danne nye kredse på de døde pletter. Men det er ikke let at skaffe disse foredragsholdere, fordi ethvert menneske, som dur noget, i vor travle tid har så meget at bestille, at de ingen tid har tilovers til at ofre på foredragsrejser, der lægger beslag på megen tid. Nej, D. K. burde kunne lønne en dygtig rejsesecretair! Det gør mangfoldige andre foreninger! Et menneske, som kunde komme ud til kredsene, når de kaldte på hende og havde trang til hendes hjælp, og som på de døde pletter kunde opspore det menneske, som vilde lægge kræfter i at danne en kreds og så hjælpe hende dermed, og som altid, når en kreds var ligeved at gå ind, kunde rejse ud og puste nyt liv i den. Men med det medlemsbidrag, D. K.s medlemmer betaler, er det aldeles umuligt, at sligt kan ske. Der indbetales af hvert medlem til fælleskassen 25 øre i administrationsomkostninger og 1 kr. til bladet. Hvert medlem giver for et blad, som udkommer 2 gange om måneden 1 — en — kr. om året!! Og til vort store, omfattende kontor, som holder forbindelsen vedlige med alle fællesstyrelsens 17 medlemmer, ordner årsmøder og fællesstyrelsesmøder, ordner alle de praktiske kursuser over hele landet, fører vort regnskab, brevskifter med de skandinaviske lande, holder udkig med, hvor det er rigtigt, at D. K. griber ind, og hvor der sker kvinder uret o. s. v., o. s. v., til alt det betaler hvert medlem om året 25 — fem og tyve — øre!! Vi kan blot sammenligne os med andre samfund for at se, hvor altfor beskedne vi er. Man siger, at vi vil gerne have de små i samfundet med, og derfor er årsbidraget sat så lavt. Men har da husassistenternes fagforening ikke de små i samfundet med? De giver 1 kr. og 15 øre om måneden til foreningen, d. v. s. 13 kr. 80 øre om året og desforuden 20 øre om måneden til arbejdsløhedskassen.

Så siger man: „ja, men husassistenternes fagforening skaffer husassistenternes bedre løn, bedre værelser, bedre behandling, for det

må der ofres. Men skaffer D. K. da ikke kvinderne bedre levevilkår? Ved hvert et fremskridt i kvindernes kår ser vi, 2 at D. K. har en meget stor lod og del i, at fremskridtet er sket. Ved utrættelig at komme med andragender og adresser og på utallige andre måder har vi virket med til, at alle undervisningsanstalter er bleven åbnete for kvinder, at hustruen har fået rådighed over sit erhverv og er bleven myndig, at børn født udenfor ægteskab har fået en bedre behandling, at barselkvinder får en kr. om dagen i sygekassehjælp og sidst — men ikke mindst — at vi kvinder 1915 har fået borgerrettigheder!

Er det ikke fordele, som det er værdt at bringe økonomiske ofre for? Men der er uendelig meget tilbage at virke for! Læs blot D. K.s interpellationer ved sidste valg, så vil man se, hvormeget der endnu fattes, inden kvinderne har fået den rette plads i samfundet. Men vi bør slutte os sammen og bringe de ofre, som dagen kræver! Det er mit inderlige ønske, at medlemmerne snart vil vedtage en god forhøjelse såvel af bidraget til fælleskassen som af det til bladet, så at D. K. ikke altid skal holdes tilbage af næringssorger!

En af grundene til, at det kan være lidt vanskeligt at få medlemsbidraget sat op, er vel nok, at der er en del *gifte* koner imellem, som ikke har så mange penge at råde over. Anna Westergård pegede ved mødet i sommer på, at D. K. ikke var kendt imellem selverhvervende kvinder: kvindelige tjenestemænd, arbejdere, husassistenter, butikfolk, kv. kontorassistenter o. s. v. Det er ganske rigtigt, men det er jo særlig i København, at disse selverhvervende kvinder findes i større mængde, så det var på Københavnskredsens generalforsamlinger, at hun burde komme frem med denne kritik. Fællesstyrelsen kan ikke agitere i København — det må den stedlige kreds selv gøre. Jeg vil råde frk. Westergård til at komme frem, ikke med en kritik, men med et godt råd på Københavnskredsens næste generalforsamling. Københavnskredsens formand vil sikkert være glad for et råd, der kommer fra et af hendes menige medlemmer. Vor hovedstad har omkring 600.000 ind-

byggere, og Københavnskredsen har kun ca. 700 medlemmer. Den kunde sikkert bringes op til et større tal. Men hvorledes skal det ske? Efter min mening ved at dele den i 4 led, et Østerbros, et Vesterbros eller Frederiksbergs, et Nørrebros og et Amagerled. Der bør søges efter en dygtig person på hvert af de steder, som vil påtage sig at danne leddet, under tilknytning til Københavnskredsen, men med fuldt selvstyre. Frk. Westergård og andre dygtige, selverhvervende kvinder bør hjælpe formanden med at finde de kvinder og mænd, som vil slutte sig til arbejdet. Blev D. K. først rigtig kendt i København, saa vilde vort medlemsantal stige og det med selverhvervende kvinder, som selv råder over sine penge og har råd til at betale et årsbidrag.

Det kunde ikke falde mig ind at sammenligne D. K. med K. F. U. K., men alligevel kan man lære en hel del af dem. Jeg sidder med deres årsberetning forved mig og ser deraf, at de har 56 afdelinger her i København, som samler sig i „Kredsforbundet af K. F. U. K.“. Deres første paragraf lyder således: „Kredsforbundets mål er at oplive og styrke samfundsfølelsen mellem de til kredsforbundet hørende foreninger og være en støtte for de enkelte foreningers bevarelse og vækst og i det hele at varetage foreningernes fælles interesser.“

På samme måde kunde Københavnskredsen „være en støtte for de enkelte ledes bevarelse og vækst“, mens disse skulde arbejde under *fuldt selvstyre*. Der er opgaver nok at tage fat på. Tænk på første led af vore loves par. 1: At udvikle og dygtiggøre kvinden til den fuldmyndige borgers ansvar og arbejde“. Der kunde sikkert oprettes samfundskursus rundt om i byen og på Amager og Frederiksberg, og når det udførtes af et selvstændigt led, så faldt ulejligheden jo ikke på Københavnskredsen, men på de dygtige kvinder, der havde sat sig i spidsen for det, og således fik brug for sine evner.

Ja, nu har jeg søgt, at pege lidt på, hvad jeg synes, der skulde gøres ude i landet og her i København, og det vilde glæde mig inderlig, om mit råd faldt i lidt god jordbund.

Astrid Stampe Feddersen.